מסיבת יום הולדת

הורים לילדים קטנים יודעים היטב שהחג הכי קשה מכולם הוא יום־ההולדת של הי־לד/ה שלהם. 15 זאטוטים מגיעים — במיק־רים רבים כולל אמהות או אבות, שמשום מה לא הולכים. יושבים להם שעתיים בדירה, מ־שבעצם הקטנים לא יודעים מה לעשות, והגדולים יוצאים מדעתם כדי לשעשע אותם ולא תמיד זה מצליח.

ואני די מתפלאת שעד היום לא־כל־כך התלבשו על החלק הזה של המסיבות, ולא אמריקאית במוצאה, ושם, באמריקה הגדולה, דווקא יש להם רעיונות. חלק מהרעיונות היא פשוט העתיקה מארץ מוצאה וחלק אחר המציאה, ועכשיו היא מפזרת לשוק הישראלי משחק־מסיבה להפעלת ילדים. בינתיים יצאו לשוק שישה משחקים מהסידרה, כשכל משחק הוא למעשה פוסטר ענק מודפס על נייר קשיח.

דוגמה: המישחק זגבים בלילה מורכב מ־פוסטר ענק שעליו מצויירת זברה, וכמה זנבות קטנים. על משתתפי המישחק לכסות את העיניים ולנסות להדביק את הזנב של הזברה בדיוק במקום שבו צריך להיות זנב.

מחיר כל מישחק שמונה שקלים, ולפי דעתי האישית, שלושה מישחקים (שונים, כמובן) מספיקים למסיבת יום־הולדת אחת.

אגב, חשוב מאוד לציין את איכות הנייר, הציורים, ההדבקות, השקית — הכל ברמה גבוהה.

לכלכים מה שאפשר, שוברים כמה שאפשר, צועקים, משתוללים ו... כשכולם מותשים הם הולכים הביתה לישון.

החלק הכי נורא בכל מסיבת יום־הולדת זה המציאו דברים מיוחדים למישחקי־קבוצה.

עד עכשיו. רותי סובות, בעלת חנות־צע־צועים, הרגישה את החוסר הזה בשוק, ועל כן התיישבה וחשבה מה לעשות. רותי היא

שיחת חולין
(במיסעדה סינית)

ילד א': אמא, תגידי למלצרית הסי־נית הזאת...

ילד ב': היא לא סינית, היא תאילנ־דית.

ילד א': מה, כל הסינים בארץ הם תאילנדים?

ילד ב': כן, כמו שכל הצרפתים בארץ הם מרוקאים.

הורה א': וכל הפולנים הם רוסים.

הורה ב': וכל הווינאים הם מבוקו־בינה.

ילד ב': וכל הטריפוליטאים הם אי־טלקים.

ילד א': והפרסים הם עיראקים?

ילד ב': כנראה.

ילד א': אז מה אנחנו? הישראלים?

ילד ב': אנחנו? אנחנו סתם פליטים.

הילדה היחידה במישפחה

במישפחה הענפה שלנו כבר 32 שנים נר־לדים רק ילדים ממין זכר, בן ועוד בן ובן שלישי ורביעי ואחר־כך בנים־תאומים וכך הלאה.

לפני שבע שנים האירה לנו השמש בוקר אחד ונולדה בת במישפחה. הבת נולדה בבית־החולים באילת, וכבר באותו היום, אחרי הו־דעות טלפוניות היסטריות, עלו כל בני ה־מישפחה הענפה על מכוניות פרטיות, אוטו־בוסים ומטוסים והגיעו כולם לאילת, כדי לבדוק במו עיניהם שזו אמנם ילדה עם סימנים של ילדה.

אחרי שכל אחד מבני המישפחה הענפה הוריד לילדה את החיתולים (לתדהמתם הג־דולה של כל עובדי בית־החולים הדרומי) ואחרי שהיו הוכחות חותכות וברורות שהפעם זה דבר ממין נקבה, פשטה המישפחה הענפה שלנו על החנויות ברחבי הארץ וקנתה כל מה שהיה ורוד עם מלמלה.

כשהילדה היתה בת שבוע היו לה שמלות, נעלי לאק, עגילים, צמידים וכמובן בובות מכל מין וסוג.

עברו שבע שנים, הילדה רוב הזמן לובשת מיכנסי־ג'ינס, הולכת יחפה ומטפסת על עצים. לקראת חג־הפסח היא ביקשה מהוריה שיקנו לה מתנה. איזו מתנה את רוצה, מותק? הם שאלו אותה. או סקייט־בורד או כדורגל, ענתה הילדה היחידה במישפחה.

מחכים לעוד לידה במישפחה. אולי שם ייצא משהו נשי באמת, אינשאללה. אגב, אולי למישהו מבין הקוראים יש איזה קשרים שיכולים לעזור לנו בעניין זה?

תיזכורת להורים

זיוה קרונזון, פסלת ישראלית שחיה בניו־יורק, שלחה לי קטע שהתפרסם לא מכבר בעיתון אמריקאי.

קראתי והשתכנעתי שזה מין מבחן קבלה להורות. תמים קצת, אבל חשוב מאוד.

סוף־סוף לא מה שהפסיכולוגים חושבים שילד צריך, אלא מה שילד חושב שילד צריך.

במיקרה הזה, אין לדעתי, הבדל בין ילד אמריקאי, נורווגי, סיני או ישראלי.

הורים יקרים, הנה ההוראות:

(1) אל תפנקו אותי כל הזמן. אני יודע היטב שלא מגיע לי כל מה שאני רוצה. אני רק מנסה אתכם.

(2) אל תפחדו להיות תקיפים. תקיפות גורמת לי הרגשת־ביטחון.

(3) אל תתנו לי לעצב הרגלים רעים. אני מוכרח לסמוך עליכם שתגלו אותם בשלבים המוקדמים.

(4) אל תתנו לי להרגיש קטן יותר ממה שאני באמת. זה יכריח אותי להתנהג כ„ג־דול", וזה טיפשי.

(5) אל תתקנו לי טעויות לפני אנשים אחרים. אתחשב בתיקון אם תעשו את זה בשקט ובמירב הפרטיות.

(6) אל תתנו לי להרגיש שהשגיאות שלי הן חטאים. זה מבלבל את סולם־הערכים שלי.

(7) אל תגנו עלי מתוצאות. לפעמים אני צריך ללמוד בצורה כואבת.

(8) אל תעלבו אם לפעמים אני אומר שאני שונא אתכם. זה לא אתכם. זה את הכוח שיש לכם לשלוט בי.

(9) אל תשימו לב להצקות הקטנות שלי. לפעמים זה רק בשביל להשיג תשומת־לב, שאותה אני צריך.

(10) אל תנדנדו לי. כשאתם מנדנדים אני מגן על עצמי בכך שאיני שומע אתכם כלל.

(11) אל תשכחו שאני לא יכול להסביר את עצמי כמו שהייתי רוצה, ואני לא תמיד מדייק בביטוי.

(12) אל תדחו אותי כשאני שואל שאלות, כי אלך לחפש תשובות במקום אחר.

(13) אל תהיו בלתי־עיקביים. זה מבלבל אותי וגורם לי שאאבד בכם אמון.

(14) אל תגידו לי שהפחדים שלי הם טי־פשיים. הפחדים שלי הם איומים, וזו תהיה עזרה גדולה מצידכם אם תבינו.

(15) אף פעם אל תציגו את עצמכם כ־מושלמים או כמי שאינם טועים. זה יגרום לי הלם לגלות פתאום שאתם לא כאלה.

(16) אל תחשבו שזה מתחת לכבודכם להתנצל. התנצלות הוגנת גורמת לי להרגיש אליכם חום וקירבה.

(17) אל תשכחו שאני אוהב ניסויים. אני לא יכול בלי זה. אז תסבלו בשקט.

(18) אל תשכחו כמה מהר אני גדל. תנסו בבקשה ללוות אותי בקצב הגדילה שלי.

(19) אני לא אצליח בכלום בלי האהבה וההבנה שלכם. אבל זה ברור, לא?

(20) שימרו על עצמכם אני צריך אתכם.

Memo From A Child To: Parents

1. Don't spoil me. I know quite well that I ought not to have all I ask for – I'm only testing you.
2. Don't be afraid to be firm with me. I prefer it, it makes me feel secure.
3. Don't let me form bad habits. I have to rely on you to detect them in the early stages.
4. Don't make me feel smaller than I am. It only makes me behave stupidly "big".
5. Don't correct me in front of people if you can help it. I'll take much more notice if you talk quietly with me in private.
6. Don't make me feel that my mistakes are sins. It upsets my sense of values.
7. Don't protect me from consequences. I need to learn the painful way